

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **SYNOT LOTTO, a. s.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno, ve věci kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2007, č. j. 29 Ca 219/2005 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo pro nezákonnost zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2005, č. j. 4173/05/ŘŘ 140.

II.

Stěžovatel kasační stížnost opřel o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud chybně vyložil ustanovení § 11 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“).

Jestliže totiž bylo povolení vydáno podle zákona č. 368/1992 Sb., musí se podle stěžovatele poplatky vybírat podle tohoto předpisu i po účinnosti zákona o správních poplatcích, jelikož ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích zní: *„Bylo-li řízení ve věci předmětu poplatku zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, vybere se poplatek*

podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se poplatek stane splatným po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.“

Stěžovatel zastává názor, že předmětem poplatku je vydání povolení. Proto, jestliže bylo povolení vydáno za účinnosti starého zákona, musejí být poplatky vybírány po dobu platnosti povolení stále podle něj. Názor krajského soudu, podle kterého není zpoplatňován samotný akt vydání povolení, nýbrž skutečnost, že povolení bylo vydáno, a to každý rok po dobu trvání povolení, je podle stěžovatelova mínění chybný.

III.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Finanční úřad v Uherském Hradišti vydal dne 4. 5. 2005 platební výměr č. 1/05, č. j.: 89093/05/336961/5509, jímž byl žalobci, který provozuje na základě povolení loterii, vyměřen správní poplatek podle ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích a položky 20, písm. d) sazebníku správních poplatků (povolení loterie nebo okamžité loterie anebo tomboly), přílohy zákona č. 368/1992 Sb. o správních poplatcích ve znění pozdějších předpisů, účinného do 15. 1. 2005. Poplatek byl vyměřen za rok 2004.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které stěžovatel dne 29. 7. 2005 zamítl shora citovaným rozhodnutím č.j. 4173/05/FR 140.

Argumentoval přitom tím, že podle ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích platí, že bylo-li řízení ve věci předmětu poplatku zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, vybere se poplatek podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se poplatek stane splatným po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Řízením ve věci předmětu poplatku přitom podle stěžovatele bylo řízení o vydání povolení, které bylo zahájeno ještě před dnem účinnosti zákona o správních poplatcích. Proto stěžovatel souhlasil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, který rozhodl podle staré úpravy.

Toto rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou, na základě které krajský soud rozhodnutí stěžovatele napadeným rozsudkem zrušil. Svůj rozsudek odůvodnil tím, že stěžovatel chybně interpretoval ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích. Rozhodným pro použití nové či dřívější právní úpravy tak podle krajského soudu nebyl okamžik zahájení řízení ve věci vydání povolení, nýbrž okamžik zahájení poplatkového řízení za určitý kalendářní rok. Není totiž zpoplatňován samotný akt vydání povolení, nýbrž skutečnost, že povolení bylo vydáno, a to každý rok po dobu trvání povolení. Krajský soud rovněž poukázal na některé nepřipustné důsledky výkladu zastávaného stěžovatelem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost.

IV.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Mezi účastníky je sporný výklad ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích. Otázkou, kterou je nutno vyřešit pro posouzení kasační námitky, je to, zda bylo řízení

ve smyslu § 11 zákona o správních poplatcích zahájeno před účinností tohoto zákona, jak tvrdí stěžovatel, či po ní, jak míní krajský soud a žalobce.

Interpretací ustanovení § 11 je nutno dospět k tomu, zda má být poplatek vybrán podle staré, či stávající úpravy. Při postupu podle starého předpisu přitom poplatek činí 34 979 799,30 Kč a při postupu podle účinného předpisu 10 000 000 Kč.

Smyslem tohoto přechodného ustanovení, jakož i obdobných přechodných ustanovení v procesních předpisech obecně, je zajistit, aby se již započatá řízení dokončila podle stávajících předpisů. To je na jedné straně odrazem principu právní jistoty, jelikož účastníci řízení očekávají, že řízení bude provedeno způsobem, který mohli předvídat na jeho začátku, a na straně druhé též v souladu s principem procesní ekonomie. V tomto směru přechodné ustanovení umožňuje určitou kontinuitu a zabraňuje těžkostem, které by jinak mohly v souvislosti se změnou úpravy v zahájeném řízení nastat.

V daném případě je řízením ve smyslu § 11 zákona o správních poplatcích nepochybně poplatkové řízení za určitý kalendářní rok. Opačný výklad by odporoval výše nastíněnému smyslu přechodného ustanovení. Větu „*Bylo-li řízení ve věci předmětu poplatku zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, vybere se poplatek podle dosavadních právních předpisů (...)*“ je tedy třeba interpretovat tak, že dopadá na situace, kdy bylo před účinností zákona o správních poplatcích zahájeno řízení o vyměření poplatku. Nedopadá naopak na případy, kdy bylo před účinností zahájeno řízení povolovací. To by podle názoru Nejvyššího správního soudu postrádalo jakýkoliv rozumný důvod.

Povolovací řízení bylo navíc skončeno dnem právní moci rozhodnutí, jímž se povolení vydává. Při racionální interpretaci tak nemůže být za řízení ve smyslu tohoto ustanovení považováno řízení povolovací.

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu, podle něhož není zpoplatňován samotný akt vydání povolení, nýbrž skutečnost, že povolení bylo vydáno, a to každý rok po dobu trvání povolení. Rozhodným pro použití nové či dřívější právní úpravy je tak podle zdejšího soudu okamžik zahájení poplatkového řízení za určitý kalendářní rok, a nikoliv okamžik zahájení řízení ve věci vydání povolení. To lze, jak činí i krajský soud, doložit i tím, že výše poplatku se odvíjí od vsazených částek a vyplácených výher za ten který rok. Řízení ve věci poplatku, jehož předmětem je povolení, tak může být zahájeno až předložením vyúčtování za příslušný rok. Pokud by byla interpretace stěžovatele správná, nedávalo by smysl, aby byl poplatek vybírán každoročně.

Krajský soud též správně upozorňuje na absurdní důsledky opačného výkladu. Pokud by jedné osobě bylo vydáno povolení v roce 2004 na 10 let, bylo by zpoplatňováno až do roku 2014 podle staré právní úpravy, která v tomto případě ukládá více než trojnásobně vyšší poplatek než úprava nová. Naproti tomu osoba v obdobné situaci, jíž by bylo vydáno povolení o rok později, by platila za stejné povolení podle nové úpravy. Tím by vznikla mnohaletá dvoukolejnost vybírání poplatků, která by zakládala ničím neodůvodněnou nerovnost.

Nejvyšší správní soud upozorňuje, že ke stejnému závěru dospěl i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2007, č. j. 5 Ca 30/2006 - 66, když konstatoval: „*Přechodná ustanovení zákona řeší, podle jaké právní úpravy, tj. zda podle zákona nového či podle zákona dřívějšího, se bude nadále v řízení postupovat, bylo-li řízení zahájeno před účinností nového zákona. Řízením zahájeným před účinností nového zákona přechodná ustanovení obsažená v novém zákoně nepochybně míní řízení zahájené podle zákona dřívějšího, tj. podle zákona, který je novým zákonem rušen (a proto podle něj lze postupovat, jen stanoví-li tak přechodná ustanovení zákona nového). Přechodné ustanovení § 11 zákona*

č. 634/2004 Sb. tak dle mínění soudu řeší, podle jakého zákona, tj. zda podle tohoto nového zákona č. 634/2004 Sb. či podle dřívějšího zákona č. 368/1992 Sb., se bude postupovat v řízení, které bylo před účinností zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, zahájeno podle zákona dřívějšího, tj. podle zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích (tedy nikoli které bylo před účinností zákona č. 634/2004 Sb. zahájeno podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích). Ustanovení § 11 zákona č. 634/2004 Sb. je proto zapotřebí vyložit tak, že skutečností rozhodnou pro použití nové či dřívější právní úpravy je okamžik zahájení poplatkového (nikoli povolovacího) řízení, tedy okamžik zahájení řízení o správním poplatku za ten který kalendářní rok.“

V.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že tato není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu